

[Waldorff]

forbindelse med de enkelte ordføreres indlæg, men generelt vil jeg lige sige, at der er en utrolig afstand mellem den principielle velvilje, man hører udtrykt fra mange sider, lige fra SF og til de konservative, og så praksis. Når det kommer til stykket og det viser sig, at det koster penge – og selvfølgelig koster det penge – er det alligevel urealistisk, det kan ikke lade sig gøre, eller det må være over en meget lang periode, når det går højt. Man kan godt lidt få den fornemmelse, at børn og pensionister er noget, alle taler pænt om, og det er en ret forstemmende oplevelse, når man diskuterer børnepolitik. Alle føler sig forpligtet til at sige noget pænt, men der kommer tilsyneladende uendelig lidt ud af det. Jeg vil dog vælge at tolke det på den positive måde, at partierne på en række punkter har tilkendegivet, at det er nødvendigt at sikre forældrene bedre under sygdom – det gælder socialdemokratiet, det gælder SF, og det gælder på enkelte punkter også andre partier – og at man også må gøre noget for at forbedre barselorloven. Det er selvfølgelig godt; og vi håber, at vi kan gå videre med det og nå nogen vegne.

Jeg vil godt sige nogle ting til socialministeren først.

Jeg har nok lidt svært ved at forstå, hvorfor det skulle være nødvendigt at sende spørgsmålet om barselorlov i et udvalg eller en kommission, som sidder og arbejder med det i lang tid. Jeg mener, det er en forholdsvis enkel ting. Det drejer sig for os at se om at sikre 9 måneder, og det kan ikke være så indviklet. Det er klart, at det også koster nogle penge, og så må man diskutere, hvordan det skal finansieres. Vi mener, det skal ske med fuld dækning for løntab under barselorlov.

Det var vistnok CDs ordfører, som angreb vores formulering, at hver af forældrene skulle have mindst 3 måneders barselorlov; det lød ikke særlig rart i CD-ører. Jeg mener, det er en nødvendighed, at man fastsætter, at hver af forældrene skal have mindst 3 måneder. Det, det selvfølgelig i praksis drejer sig om, er, at manden skal have 3 måneder, og det er nødvendigt, fordi vi med dette forslag ikke bare ønsker at sikre børnene de bedst mulige betingelser ved, at der er én hjemme i et antal måneder, men så sandelig også at gøre det muligt at bryde med det traditionelle kønsrollemønster og gøre det muligt for

mændene legitimt at bruge i hvert fald nogen tid på børnene lige omkring fødselstidspunktet og i de første levemåneder. Det er fantastisk vigtigt for, hvordan man får organiseret arbejdet i hjemmet, at også manden er forpligtet over for, hvad der foregår, og at man ikke har lønarbejdet som en undskyldning for ikke at foretage sig noget i forhold til en familiesituation, som nu er forandret, fordi der er kommet børn til.

En gennemgående bemærkning fra adskillige – det gælder de konservative, CD og det radikale venstre – var, at spørgsmålet om ret til orlov under børns sygdom og barselorlov var overenskomststof. Sådan betragter vi det faktisk ikke. Vi betragter det som ganske traditionelt socialpolitisk stof på linje med sygedagpengespørgsmålet og i øvrigt lovgivningen omkring barselorlov indtil nu. Det er rigtigt, at man har taget det op i forbindelse med overenskomsterne, men vi mener, at man gennem lovgivningen må sikre nogle minimumskrav opfyldt, fuldstændig på linje med arbejdsmiljølovgivningen generelt. Og man kan ikke bruge dette med overenskomstforhandlingerne til at prøve at undgå at tage stilling til de her spørgsmål. Det er traditionelt lovgivningsstof, og derfor vil jeg fastholde, at forbedringer kan ske ad denne vej.

Mere indviklet er det selvfølgelig, når vi begynder at diskutere arbejdstiden generelt, for vi mener ikke, at spørgsmålet om arbejdstid er lovgivningsstof, og det er faktisk heller ikke det, vores forslag lægger op til. Det er forklaringen på, at dette – som nogle har bemærket – kun handler om det offentlige område. Det hænger sammen med, at vi mener, at kampen for en 6 timers arbejdsdag selvfølgelig må føres af de faglige organisationer, men vi er i den specielle situation, hvad enten vi kan lide det eller ej, at i og med at vi er med i et lovgivningsorgan som folketinget, er vi en del af en arbejdsgiverpart, og det, det handler om, er, at vi vil kræve, at denne arbejdsgiver i de kommende overenskomstforhandlinger spiller ud med et tilbud om en 6 timers arbejdsdag. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi kun ønsker at foretage os noget i forhold til det offentlige område, men vi kan ikke forestille os en situation, hvor man gennemfører en 6 timers arbejdsdag for de offentligt ansatte, uden at det øjeblikkeligt vil føre til, at det også slår